

Κυριακή 27η Σεπτεμβρίου 2020

Κυριακή Α΄ Λουκᾶ

(Λκ. 5, 1 – 11)

«... καί εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν» (Λκ. 5, 10).

Μέρα μεσημέρι ὁ Χριστός χαρίζει στούς ψαράδες τῆς λίμνης τῆς Γεννησαρέτ τὴν πιό θαυμαστή ψαριά τῆς ζωῆς τους. Δέν τό κάνει αὐτό γιὰ νά τούς ἐντυπωσιάσει οὔτε γιὰ νά τούς ὑποχρεώσει νά Τόν ἀκολουθήσουν. Τό κάνει γιὰ νά τούς διδάξει πώς, ὅπως τούς γέμισε τὰ δίχτυα μέσα στό καταμεσήμερο, ἔτσι θά τούς ἀξιώσει νά γεμίσουν καί τή σαγήνη τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀμέτρητα ἑκατομμύρια πιστῶν, πού θά συλληφθοῦν ἀπὸ τὰ δίχτυα τοῦ κηρύγματός τους.

Φοβήθηκε ὁ Σίμωνας μπροστά στή δύναμη τοῦ Ἰησοῦ, μπροστά στήν ἰκανότητά Του νά ἀντιστρέφει τά δεδομένα καί νά φέρνει ἀποτέλεσμα ἐκεῖ πού χάνεται κάθε ἐλπίδα. Ὁ Κύριος κατανοεῖ αὐτό τό φόβο. Τόν παρηγορεῖ καί τόν διαβεβαιώνει πώς αὐτό τό θαῦμα θά εἶναι ἀπό τώρα καί πέρα ἢ καθημερινότητά του. Ὅντως ὅλη ἡ μετέπειτα ζωή τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα ἀτελείωτο θαῦμα ἀλειείας ἀνθρώπων.

Ἡ διαβεβαίωση τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τόν Σίμωνα: «ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν» δέν ἰσχύει μόνο γιά ἐκεῖνον. Εἶναι κάτι πού γίνεται μέ ὅλους τούς πιστούς τοῦ Χριστοῦ. Κάθε βαπτισμένος χριστιανός γίνεται ταυτόχρονα ἀπόστολος καί μεταφορέας τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος στήν ἐποχή καί στό περιβάλλον πού ζεῖ. Κάθε πιστός, λοιπόν, ἀναλαμβάνει νά φερέσει ἀνθρώπους καί νά τούς φέρει κοντά στό Χριστό. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐκφράζει τήν

ἀγάπη του για τούς διπλανούς του και τήν ἀγάπη του για τόν Ἰησοῦ.

Δέν εἶναι δυνατόν σέ μία ἐποχή πού οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μέσα στό ψέμα και στήν αὐταπάτη τοῦ κόσμου ὁ χριστιανός νά ἐφησυχάζει και νά ζεῖ μέσα στή ἀσφάλεια τῆς πίστεως του. Ἡ χριστιανική πίστη εἶναι σχέση μέ τό Χριστό και μέ τό συνάνθρωπο. Ἡ ἀγάπη για τό Χριστό ἐπιβάλλει τό ἐνδιαφέρον για τόν διπλανό. Ὁ αὐθεντικός πιστός δέν ἀρκεῖται σέ μία ὑλική φιλανθρωπία, για νά καλύψει τίς ἐπιταγές τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη δέν μπορεῖ νά ἀφήνει τούς ἄλλους νά ταλαιπωροῦνται ἀπό τό ἄγχος, τή θλίψη, τόν πόνο, τήν ἄγνοια, τήν ἀνοησία, τήν ἐπιπολαιότητα και νά μήν κάνει κάτι. Ὁ σημερινός ἄνθρωπος, πού βαρέθηκε ἀπό τά πάντα, ψάχνει ἀπεγνωσμένα για ἐλπίδα, παρηγοριά και χαρά. Ἡ ἀβεβαιότητα εἶναι ἡ σύγχρονη παγίδα τοῦ διαβόλου. Οἱ ἄνθρωποι πέφτουν μέσα σ' αὐτή και κάνουν τή ζωή τους και τήν

ψυχή τους κομμάτια. Ὁ καθένας ψάχνει νά βρεῖ ἕναν ὁδηγό, γιά νά τόν ὁδηγήσει στήν ἐλπίδα καί στή γαλήνη. Ὁ χριστιανός καλεῖται νά γίνει ὁ ὁδηγός τῶν διπλανῶν του, γιατί, ἂν δέν γίνει αὐτός, θά βρεθοῦν ἄλλοι ἐπιτήδειοι, γιά νά ὁδηγήσουν τούς ἀνθρώπους στήν «ἀπάτη τοῦ ὄφεως» καί στήν καταστροφή. Δέν ἔχει ἀνάγκη τό Εὐαγγέλιο ἀπό ὁπαδούς οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἀπό μέλη. Ὁ Χριστός δέν περιμένει νά ἔλθουν κοντά Του οἱ πολλοί ἀλλά οἱ ἐκλεκτοί. Ὁ χριστιανός δέν ἀγρεύει ψυχές, γιά νά ἐνισχύσει κάποιο σωματεῖο στό ὁποῖο ἀνήκει. Προσπαθεῖ νά σαγηνεύσει τούς ἄλλους, ἐπειδή τούς ἀγαπάει καί δέν ἀντέχει νά τούς βλέπει νά ταλαιπωροῦνται καί νά καταστρέφονται ἀπό τίς παγίδες καί τούς πειρασμούς αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί τοῦ κοσμοκράτορα σατανᾶ.

Αὐτή ἡ ἀλιεία, βεβαίως, δέν εἶναι εὐκόλη ὑπόθεση. Μπορεῖ νά ξεκίνησε ἀπό τούς πρῶτους μαθητές καί ἀποστόλους, ἀλλά δέν ἔχει

σταματήσει μέχρι σήμερα. Θα συνεχίζεται όσο υπάρχουν πάνω στον πλανήτη άνθρωποι που διψούν για την αλήθεια και ψάχνουν για τό φῶς. Τοῦτο τό φάρμακον τῶν ἀνθρώπων ψυχῶν εἶναι τό πιό ἱερό καθήκον ὄλων μας. Ἡ ἀλίευση αὐτή γίνεται μέ δύο ἐργαλεῖα, πρῶτον μέ τά λόγια καί δεύτερον μέ τά ἔργα.

Ἄν ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά ἔχουμε κάποιες γνώσεις, μπορούμε μέ τά κατάλληλα λόγια νά τίς μεταφέρουμε στους ἀδελφούς μας που ἔχουν ἄγνοια. Ἄρκει νά εἴμαστε σίγουροι γιά τήν ὀρθοδοξότητά τους καί νά μπορούμε νά τίς στηρίξουμε μέ ἐπιχειρήματα. Τά λόγια τοῦ εὐαγγελικοῦ «ψαρά» ἔχουν εὐγένεια, διάκριση, ὑψηλό περιεχόμενο, εἶναι εὐστοχα, ἔχουν χαρά καί παρηγοριά. Δέν εἶναι λόγια ἐλεγκτικά. Δέ μειώνουν τόν ἄλλο, δέν τόν δικάζουν, δέν τόν φέρνουν σέ δύσκολη θέση, δέν τόν μαστιγώνουν. Εἶναι λόγια που οἰκοδομοῦν τήν ψυχή καί στηρίζουν τίς ἐσωτερικές ἀναπηρίες. Εἶναι λόγια που λειτουργοῦν σά

δόλωμα, γιά νά ξυπνήσουν τήν καλή περιέργεια τοῦ ἄλλου καί νά τόν κάνουν νά πλησιάσει καί νά γνωρίσει τό Χριστό.

Τά ἔργα τοῦ πιστοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νά φαρέψει ἀνθρώπους γιά τό Χριστό, εἶναι ἔργα μετανοίας καί ἀγάπης. Ἡ συμπεριφορά καί τό παράδειγμα εἶναι τό πιά δυνατό κήρυγμα. Ἡ ἄσκηση, ἡ νηστεία, ἡ φιλάνθρωπία, ἡ προσευχή, ἡ μυστηριακή ζωή δέν εἶναι ἀπλές διδασκαλίες. Εἶναι ὁ τρόπος πού ζεῖ ὁ χριστιανός. Ὅταν ὁ γιός, ἡ κόρη, ὁ μαθητής, ὁ διπλανός, ὁ ἐγγονός, ὁ γείτονας, ὁ συνάδελφος δοῦν τήν ἄσκηση, τή νηστεία, τή φιλάνθρωπία, τήν προσευχή, τή μυστηριακή ζωή καί πάνω ἀπ' ὄλα τή χαρά, τή γαλήνη καί τήν ἰσορροπία τοῦ πιστοῦ, τότε θά πάρουν τά πιά δυνατά μηνύματα καί θά προσπαθήσουν νά τόν μιμηθοῦν. Ἡ ἀγιότητα τοῦ βίου εἶναι ἡ ἐπισφράγιση τῶν λόγων. Ὁ χριστιανός πού κηρύσσει μέ τή ζωή του φέρνει τήν πιά πλούσια ψαριά μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἀκούσαμε σήμερα τόν Κύριο νά βεβαιώνει τόν καθένα ἀπό μᾶς προσωπικά: «ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». Αὐτό ἄς τό ἐνστερνιστοῦμε καί ἄς καταλάβουμε πώς εἶναι ἡ ἀποστολή μας, ἄν θέλουμε νά ἀποδείξουμε ὅτι Τόν ἀγαπᾶμε καί ὅτι ἀγαπᾶμε καί τούς συνανθρώπους μας. Ἦς βγοῦμε γιά «ψάρεμα» στίς θάλασσες τῆς ζωῆς. Ἦς ἀπλώσουμε τά δίχτυα τῶν λόγων καί τοῦ παραδείγματος. Ἦς μεταφέρουμε στούς ἄλλους τίς φτωχές μας ἐμπειρίες καί νά εἴμαστε βέβαιοι πώς ὁ Χριστός θά τούς φωτίσει καί θά τούς ἔχουμε δίπλα μας, στή σαγήνη τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλῆς καί βέβαιη σωτηρία μας. Ἀμήν.